

Home de principis

Jordi Pujol

Per a molta gent –i certament per a mi– l'Ainaud ha estat un amic i un mestre. Durant 65 anys, de quan jo tenia 17 o 18 anys i el visitava tot sovint al seu pis del carrer Muntaner. Ple de llibres. Ple de la seva cultura, de la seva humanitat, de la seva bondat i de la seva saviesa. En el sentit més ampli del mot, l'Ainaud era un savi de gran profunditat espiritual.

Un home de fe. De fe religiosa i de fe en els homes. I de fe en Catalunya.

De fe i d'esperança. Els últims cops que havia pogut parlar amb ell –molt malalt i molt conscient que el final personal era molt a prop– s'havia manifestat clarivident respecte a la gran i greu dificultat que a hores d'ara viu el nostre país. Però també amb molta fe en Catalunya i, malgrat tot, esperançat. Una esperança fruit, alhora, de la seva fe religiosa i de la seva fe en Catalunya i, de fet, de la seva fe en les persones, en la persona.

I ja que parlem de virtuts teològiques afegim-hi la tercera, la caritat. L'Ainaud era un home respectuós amb tothom, però molt més que això. Era comprensiu, feia seu el valor dels altres i per a ell tenia tot el sentit la paraula

J. PUJOL, *expresident de la Generalitat*

Enric Prat de la Riba, un dels principals objectes d'estudi d'Ainaud

Josep Maria, gràcies per tants anys de mestratge patriòtic i polític, d'humanisme cristià i de generositat

pròisme. I, a més, tot això ho practicava amb elegància, amb discreció, era humanament i personalment distingit si bé, com que també era sòlid, era intransigent quan ho creia necessari. Era home de principis. Però sempre salvant les persones.

Josep Maria: gràcies per tants anys de mestratge patriòtic i polític, d'humanisme cristià i de generositat.